

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Øieblikket Nr. 7

Citation: Kierkegaard, Søren: "Øieblikket Nr. 7", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 13*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Johnny Kondrup; Tonny Aagaard Olesen; Steen Tullberg, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2009 , s. 1. Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-oi7-txt-shoot-id97db1275-bf76-49d7-9316-766b42986f60.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 13

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

Om den Interesse, der vises min Sag.

Paa een Maade er denne Interesse stor nok; hvad jeg skriver har Udbredelse, i een Forstand næsten mere end jeg forlanger, om jeg dog i en anden Forstand (naturligviis uden at ville bruge end det Mindste, der paa fjerneste Maade kunde ligne Politikere og Markskrigere og Stüverfængeres bekjendte Kunster) maa ville den største Udbredelse. Man læser hvad jeg skriver, Mange læse det med Interesse, med stor Interesse, det veed jeg.

Men derved bliver det maaskee ogsaa med saa Mange. Næste Søndag gaaer man i Kirke, som man pleier; man siger: det er i Grunden sandt hvad K. siger, og det er yderst interessant at læse, hvad han oplyser, at hele den officielle Gudsdyrkelse er at gjøre Nar af Gud, er Gudsbespottelse – men vi ere nu engang vant til dette, det kan vi ikke frigjøre os fra, saadanne Kræfter har vi ikke. Men vist er det, læse hvad han skriver, skal vi med Fornøielse; man kan ordentlig gaae og være ganske utaalmodig for at faae et nyt Nummer, og mere at vide om denne unegteligt uhyre interessante Criminal-Sag.

Dog den Interesse er ikke egentlig glædelig, snarere bedrøvelig, et sørgeligt Beviis mere for, at Christendommen ikke blot ikke er til, men at Menneskene i vore Tider ikke engang ere, hvad jeg vilde kalde, i Tilstand af Religion, men fremmede for, ubekjendte med den Art Lidenskab, som enhver Religion maa fordre, uden hvilken man overhovedet ikke kan have nogen Religion, mindst da Christendommen.

Lad mig til hvad jeg vil sige benytte et Billede; jeg bruger det i een Forstand høist unødigt, thi jeg taler ikke gjerne om Sligt; dog vælger og bruger jeg det med velberaad Hu, ja, jeg mener ikke at kunne forsvare at lade være at bruge det, thi Sagens Alvor fordrer, at der anvendes Alt for at gjøre, hvo som behøver det, ret ækel ved sin Tilstand, ret modbydelig ved sig selv.

Der lever en Mand, hvis Kone er ham utro; men han veed ikke af det. Da er der en af hans Venner, som – et tvetydigt Venskabs-Stykke, vil maaskee Mange sige – oplyser ham derom. Manden svarer: det er med en levende Interesse jeg har hørt Dig tale, jeg beundrer den Skarpsindighed, med hvilken Du har vidst at spore en saa forsigtigt skjult Utroskab, om hvilken jeg virkelig heller ingen Anelse har havt. Men at jeg derfor, da jeg nu veed at det er saa, skulde lade mig skille fra hende, nei, det kan jeg ikke beslutte. Jeg er nu engang vant til dette huslige Tummerumme, det kan jeg ikke undvære; hun har desuden Formue, den kan jeg heller ikke undvære. Men derimod negter jeg ikke, at jeg med den meest levende Interesse vil høre hvad Du yderligere kan oplyse Forholdet betræffende; thi – det er ikke for at sige Dig nogen Compliment – men det er yderst interessant.

Paa den Maade at have Sands for det Interessante, deri er der noget Frygteligt. Og saaledes er det ogsaa noget Frygteligt: under Form at interessant Viden at være vidende om, at Ens Gudsdyrkelse er Gudsbespottelse, og saa at vedblive den, fordi man nu engang er vant dertil. I Grunden er det ikke saa meget at foragte Gud som det er at foragte sig selv. Man finder det foragteligt, hvad der uforskyldt kan bevirkes ved en Kones Utroskab, at gjælde for at være Manden og dog ikke være det; man anseer det for jammerligt at ville finde sig i dette Forhold, blive i det. Men (hvad umuligt kan hænde Nogen uden ved egen Skyld) at have Religion paa den Maade, at man selv veed, at Ens Gudsdyrkelse er Gudsbespottelse, og saa dog at ville vedblive at lade det gjælde, at man har den Religion: det er i dybeste Grund at foragte sig selv.

O, der er dog Det, som er sørgeligere end hvad Menneskene ere tilbøielige til at ansee for det Sørgeligste, der kan hænde et Menneske: det at gaae fra Forstanden; der er Det, som er sørgeligere! Der gives en Sløvhed i Retning af at skulle være Charakter, en Charakterløshedens Fjottethed, der er rædsommere end Forstandens, maaskee ogsaa uhelbredeligere. Og det Sørgeligste der maaskee kan siges om et Menneske er: han kan ikke opløftes, hans egen Viden kan ikke løfte ham op. Som Barnet, der lader sin Drage gaae tilveirs, saaledes lader han sin Viden stige; at see efter den, med Øiet følge den finder han interessant, uhyre interessant, men – ham løfter den ikke, han bliver i Mudderet, mere og mere syg for det Interessante.

Derfor hvo Du end er, hvis det paa nogen Maade er Tilfældet med Dig: skam Dig, skam Dig, skam Dig!